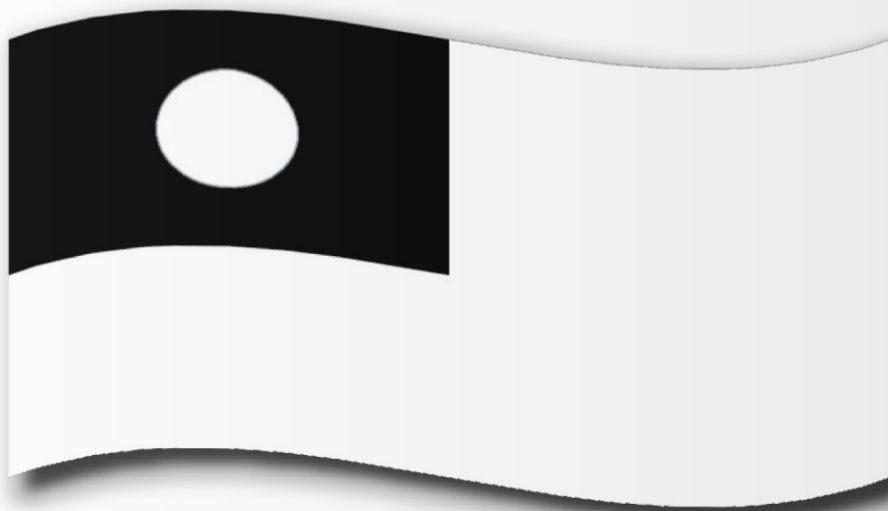

Al huda

“VÄGLEDNINGEN”

En andigt bildande tidskrift för medlemmarna

2008

MAJLIS ANSAULLAH SVERIGE

Ett Heligt Löfte

Hela Islams Ahmadiyya Samfund antog en ed med en stor entusiasm och hänförelse inför begynnelsen av det nya århundradet av Ahmadiyya kalifatet den 27 maj 2008 på hand av hans helighet Hazrat Mirza Masroor Ahmad atba , Khalifa-tul-Massih den femte.

"Jag vittnar att ingen är värdig tillbedjan utom Allah, som är den Ende och som inte har någon jämlike. Och jag vittnar att Muhammad är Hans tjänare och Hans sändebud.

Idag, på dagen av fullbordandet av 100 år av Khilafat-e-Ahmadiyya avlägger vi högtidligt en ed, i Allahs den Upphöjdes namn, att vi, tills våra livs sista stunder, kommer att fortsätta sträva efter spridandet av Islam och Ahmadiyyat samt spridandet av namnet av Allahs sändebud, Muhammad (Allahs välsignelser och frid vare med honom), till världens alla hörn. För att utföra denna heliga uppgift skall vi alltid hålla våra liv vigda åt Allah och Hans sändebud (Allahs välsignelser och frid vare med honom). Och genom att göra uppoffringarna av all slags skall vi hålla Islams flaga högt i världens alla horn. Vi lovar högtidligt också, för försvarandet av institutionen av Kalifatet och dess upprätthållande, att vi skall fortsätta att sträva till våra sista andetag och att vi skall uppmana våra barn och deras avkomma att hålla sig anknutna till Kalifatet och att dra fördel av dess välsignelser, så att Ahmadiyya Kalifatet fortskrider tryggt till den Yttersta dagen. Och så att spridandet av Islam fortsätter till domedagen genom Ahmadiyya rörelsen. Och så att Allahs sändebud, Muhammads (Allahs frid och välsignelser vare med honom), flagga vajar högre än världens flaggor. O Allah! Ge oss styrka att fullborda denna ed.

Allahomma Amin! Allahomma Amin! Allahomma Amin!"

7 Allahs, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn

Aihuda

Årsgång:11

augusti-oktober 2008

Nr:3

Ansvarig Utgivare:

Mamoon-ur-Rashid

President Majlis Ansarullah

Redaktör:

Dr. Anas Ahmad Rashid

Biträdande Redaktör:

Dr. Sharif Ahmad

Sajjad Ahmad

Medverkande:

Mubashir Saeed Raja

Mohammad Ishaq Virk

Shakoor Ahmad Sharma

Dawood Ahmad Naveed

Address:

Nasir Moské
Tolvskillingsgatan 1
41482 Göteborg SVERIGE

- ◆ *Den Heliga Qura'anen*
- ◆ *Hadith*
- ◆ *Den Helige Messias ord*
- ◆
- ◆ *Ur Fredagstal av
Hazrat Khalifatul Messih
Al-khamis*
- ◆ *Tron på Guds enhet*
- ◆ *Islam-En fredlig religion*
- ◆ *Islamiska och
Kristendomenskrig- en
jämförelse*

En andligt bildande tidskrift av Majlis Ansarullah Sverige

Den Heliga Koranen

De gör inte annat än väntar på att änglar skall komma till dem eller att den Herre skall komma eller att några av din Herres Tecken skall komma. Den dag när några av den Herres Tecken skall komma, skall det inte gagna en själ, som icke hade trott förut, att tro, icke heller att tjäna något gott genom dess tro. Säg: Vänta ni, vi väntar (också)

(När det gäller) dem som splittrar sin religion och blir (delade i) sekter, har du icke alls någon förbindelse med dem. Det är förvisso Allahs sak att besluta i deras fall sedan skall Han upplysa dem om vad de brukade göra.

Vem helst som gör en god gärning skall få tio gånger så mycket, men den som gör en ond gärning skall bara vedergällas med dess like, och de skall icke göras någon orätt.

(Al-An'am 6:159-161)

Hadith

Önska er aldrig krig men när det påtvingas er, försvara er då med ståndaktighet

Översättning: Hazrat Abdullah bin Abi Aufa (måtte Allah vara nöjd med honom) berättar att den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) sade: ”Å människor, önska er aldrig krig med fienden utan sträva efter fred och lugnet från Allah. Men om ni råkar möta fienden i slaget, bekämpa den då med ståndaktighet och kom ihåg att paradiset finns under svärdens skuggan ” (Muslim)

Förklaring: Denna ”hadith” presenterar Islams lära i ett nötskal rörande god behandling av fienden samt filosofin kring ”jihad” i fyra grundläggande principer;

- 1) Önska er aldrig krig med fienden och försök inte heller att anfalla fienden först.
- 2) Sträva alltid efter fred och lugnet från Allah.
- 3) I fall fiendens fientliga inställning leder fram till krig då försvara er med ståndaktighet och med tapperhet.
- 4) I fallet av engagemanget i drabbningen med fienden var säker på att en av de två belöningar kommer ni säkerligen att få. Antingen kommer ni att bli segrare eller hemföra ert martyrskap och skaffa er tillträde till paradiset.

Varken någon världsreligion, något land eller någon i historien har kunnat presentera bättre moraliska regler gällande krig, oavsett om dessa är utomkyrkliga eller kyrkliga. I förbigående bevisas även det av denna ”hadith” att islam tillåter absolut inte tvång i religionen. För att om det vore tillåtet att tvångsmässigt konvertera folk till islam, då skulle den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) aldrig ha uppmanat muslimer att aldrig önska krig med fienden. Den som tror på våld hittar ju själv på tillfällen att anfalla andra för att underkua dem och gjuta dem enligt sitt sätt. Därför är denna befallning att ”inte önska krig mot fienden” en avgörande argument att islam tillåter absolut inte våld i religions namn. Det är samma läran som den heliga Qur´anen har berättat i klartext.

”Det finns inget tvång i religionen.”

(Al-Baqarah kapitel 2 vers 257)

Å ena sidan förbjuds muslimer provocera fram fientligheter och men uppmanas försvara sig med ståndaktighet pekar på den subtila sanningen att samtidigt som islam förhindrar muslimer från att vara angripna, vill islam även ta bort dödsrädslan från muslimernas hjärtan. Det är denna balanserade lära som brukar bli grunden till nationernas framgång att å ena sidan håller kontrollen över sig själva och blir absolut inte angripna under vilka omständigheter som helst men å andra sidan får vara så tapper och oförfärad inför döden att de ser paradiset under skuggan av svärdet.

Den Utlovade Messias^{as} Gyllene Ord

Han kan och gör allt utan att bryta mot Sin Gudomliga ordning eller Sina Ord. Han är den Ende i sitt slag, Sina egenskaper, Sina handlingar och i Sin allmakt. Alla dörrar till Honom är stängda förutom en som Den Heliga Qur'aanen har öppnat. Det är inte längre nödvändigt att följa alla gångna profeter eller heliga skrifter för Profeten Mohammad (Allahs frid och välsignelser vare med honom) omfattar dem alla. Med undantag av denna väg är alla andra vägar till Honom stängda. Samtliga sanningar som leder till Allah finns i den. Ingen ny sanning skall komma efter den och det finns ingen sanning före som inte finns i den. Sålunda är samtliga förgångna gudomliga läror förseglade i denna Profets (Mohammad - Allahs frid och välsignelser vare med honom) lära och så bör det vara. Allt som har en början har ju också ett slut; Mohammads lära saknar dock inga välgörenheter. Faktum är att det är den mest givmilda av alla läror. Det lättaste sättet att nå Allahs närhet är att följa denne profet. De som lyder denne vinner större gåvor av gudomlig kärlek och djup andlig gemenskap än någonsin tidigare. En perfekt anhängare kan dock inte kallas för enbart Profet för att det är en förolämpning av Mohammads perfekta profetskap. Givetvis kan en perfekt anhängare kallas för anhängare och profet i kombination då det inte är någon förolämpning av Mohammads perfekta profetskap utan det ökar dess glans³.

---

³Trots detta får man aldrig glömma att efter Mohammad (Allahs frid och välsignelser vare med honom) förseglades dörren till lagbärande profetskap. Och efter Den Heliga Qur'aanen skall inga skrifter, som gör antingen tillägg i, annullerar eller ogiltigförklarar dess befallningar, komma; utan auktoriteten av Qur'aanen gäller tills Domedagen.

Och när gudomlig gemenskap når höjdpunkten av fullkomlighet och blir fri från föroreningar och svagheter och tydligt omfattar det fördolda, kan det kallas för ett profetskap med andra ord. Alla profeter är överens om detta. Anhängarna av Den Heliga Profeten Mohammad har beskrivits som:

”Ni är det bästa folket, uppresta för mänsklighetens (bästa).
(Al-Imran 111)

De har också blivit lärda bönen:

”Led oss på den rätta vägen, deras väg, vilka Du visat nåd...”
(Al-Fatiha 6-7)

Det är inte möjligt att en sådan nation, som beskrivs så och lärt bönen ovan, helt skulle berövas möjligheten till sådan hög ställning. Om så vore skulle anhängarna av Mohammad vara ofullkomliga och ofullbordade och vandra blinda. Det skulle befläcka den Helige Profetens (Allahs frid och välsignelser vare med honom) välgörenhetsförmåga. Samtidigt skulle hans förmåga att rena sina anhängares hjärtan uppfattas svag och bristfällig. Vidare skulle bönen, som varje muslim upprepar i sina fem dagliga böner, vara helt meningslös. Om det vore möjligt för en person att uppnå en profets nivå utan att följa ljuset av Mohammad, då skulle innebörden av begreppet ”Khatm-e-Nabuwwat” (alla profeternas inregel) bli felaktig.

För att undvika dessa två faror skänkte Allah gåvan av Sin fullkomliga gemenskap till sådana individer som nådde den yttersta höjdpunkten i sin kärlek till Profeten Mohammad och blev ett med honom utan någon kvarstående ridå dem emellan. De nådde en sådan grad av

förträfflighet och fullkomlighet i sina egenskaper av lydnad och att följa i hans fotspår, att de blev helt förlorade i honom. Och han (Mohammad), å ena sidan, reflekterades i deras begeistring och å andra sidan skänktes de den fullkomliga och förträffliga gåvan av gemenskap med Allah som profeter.

På det här sättet förtjänade några individer, trots att de var anhängare, titeln ”Profet”. Ett sådant profetskap är inte skilt från Mohammads. Om man tänker efter så framkommer det att det egentligen är Mohammads profetskap som förgyllts med en ny ära. Det är precis det som menas med de ord som Profeten Mohammad (Allahs frid och välsignelser vare med honom) sade angående den utlovade Messias och Mahdi:

”Han är såväl en profet som en anhängare.”

Härav finns ingen plats åt en utomstående att få den äran. Välsignad är den som förstår den här punkten och räddar sig själv från undergång. Allah lät Jesus (frid vare med honom) dö och följande vers i den heliga Qur’aanen bevittnar klart och tydligt detta faktum.

”men efter det att Du lät mig dö, har Du varit Väktaren över dem,...” (Al-Ma’idah 118)

Det betyder i versens sammanhang att på Domedagen skall Allah fråga Jesus (frid vare med honom) om det var han som anbefalldes sina anhängare att tillbedja sig själv och sin mor som gudar. Då ska Jesus svara: ”Så länge jag förblev bland dem var jag ett vittne över dem; men jag känner inte till hur de felade efter att Du lät mig dö”.

Om någon vill kan man översätta orden (arabiska) så här: ”när Du lät mig dö”. Eller kan man fortsätta att sitta envist fast vid den felaktiga tolkningen och översätta så här: ”När Du reste mig fysiskt upp till himlen.” I vilket fall som helst bevisar den här versen att den Helige Jesus (frid vare med honom) inte kommer att återvända till världen. För om han ska återvända till jorden före Domedagen för att bryta sönder korset vore det omöjligt för Jesus, som var en av Allahs profeter, att yttra sig fullkomligt lögnaktigt inför Allah på Domedagen. Hur skulle han kunna påstå att: ”Jag har ingen kännedom efter min död, om att mina anhängare gick vilse och tog mig och min mor för att vara gudar.” Hur skulle en profet som återkommer till världen och lever i fyrtio år och bekämpar de kristna, kunna ljuga så föraktligt och påstå sig intet känna till. På så sätt förhindrar denna vers tron att Jesus ska komma tillbaka till världen innan Domedagen. Om han gör så får han stämpeln av att vara en lögnaktig person. Om man förmodar att han är i himlen med sin fysiska kropp förnekar denna vers hans ankomst till världen innan Domedagen. Då kan man undra om han ska dö i himmelen och om hans grav ska vara i himlen. Men att han skulle dö i himlen motsäges i denna vers.

”däri skall ni dö...” (Al-A’raf)

Därmed bevisas att han inte upptogs till himlen med sin fysiska kropp utan han dog. Nu när Allahs Bok har gett sitt utslag med en sådan ypperlig klarhet i det här fallet, är det då inte synd att bestrida utslaget av Allahs bok?

Om jag inte hade kommit, då hade denna feltolkning kunnat förlåtas. Men nu har jag ju kommit från Allah och den rätta och sanna meningen av Den Heliga Qur’aanen har blivit klarlagd. Är det inte ohederligt mot sin tro att inte ge upp felaktigheten. Allahs Tecken, för att bevisa min sanning, visades såväl på himmelen som på jorden. Nära en fjärde del av seklet har passerat och tusentals tecken har manifesterats under denna period och det sjunde millenniet av tideräkningen har börjat. Vilket slags hårdhärtad attityd är det att fortfarande inte acceptera sanningen? (*Ur boken ”Al-Wassiyat”*)

Betydelsen av moskéer

*En sammanfattning av Fredagstal den 15 augusti 2008 av
Hazrat Mirza Masroor Ahmad ^{ra} Khalifa-tul-Massih den Femte*

Översättning: Dr. Sharif Ahmad

Denna dag höll Huzur sitt fredagstal från Hamburg i Tyskland. Huzur inledde genom att berätta att han redan har invigt en moské i Tyskland och skulle inviga ännu en nästa dag. Därför gav Huzur en diskurs om betydelsen av moskéer. Huzur sade att den Utlovade Messias ^{as} har sagt att när ett Jama'at inrättas kan en moské byggas. Denna är en källa till Tarbiyyat (uppfostran) för oss alla och underlättar också Tabligh (förkunnelse).

Huzur gav en kort historisk tillbakablick om moskéerna i Tyskland och sade att det är med Allahs behag när vi varje gång tar ett språng och bygger en stor moské. Och Allah ökar vårt behov [av en ännu större moské]. Citerande (7:30) ur den Heliga Qur'anen. Huzur sade att denna vers fäster uppmärksamhet på varje troende som kommer till moskén att vara ärlig och rättvis. Huzur hänvisade även till vers (4:59) ur den Heliga Qur'anen och sade att denna vers förklarar att den verkliga nivån hos en troendes känsla för rättvisa är fullbordad, först när han/hon fullgör sina förpliktelser gentemot Allah. Den Utlovade Messias ^{as} sade att vi inte är Guds tjänare om vi inte kan återgälda eller är beredda på att återgälda allt det som Gud har givit oss. Denna ärofulla egenskap fann sin högsta grad av utmärkthet hos den Heliga Profeten ^{saw} och vi bör efter vår förmåga sträva efter att följa detta högst välsignade ideal. Det "förtroende" som anges i (vers 4:59) kan etableras på två sätt, dels genom att betala sin tribut till Allah genom att använda Hans nåd och välsignelser för att vinna Hans välbehag och genom att skapa ärlighet och rättvisa mellan människor. Huzur sade att när vi kommer till moskén borde vi bedja om att vi får möjlighet att leva upp till våra tributer, och endast då kommer vår gudsdyrkan att vara ärligt menad. Allah är Al-Baseer (Den Allseende) och är medveten om våra hjärtans innersta skrymslen och är medveten om de avsikter som vi har, när vi återgäldar Hans tillit enbart för att vinna Hans välbehag och samtidigt uppfylla kraven på ärlighet och rättvisa.

När någon frågade den Utlovade Messias ^{as} vad ska man ha i åtanke när man säger Salat och den Utlovade Messias ^{as} svarade att man bör komma ihåg Allah med uppriktighet och minnas Hans nåd. Det mest lysande exemplet på att erbjuda Salat finns hos den Heliga Profeten ^{saw} och så imponerande var hans hängivenhet till Allah som förklaras i (6:163) "Säg", Min Bön och mitt offer och mitt liv och min död är alla för Allah, Världarnas Herre". Huzur sade att när en person strävar efter att helt ägna sig åt Gud med denna välsignade förebild i åtanke, då kan det inte finnas någon annan slutsats, än att en sådan person skulle vara en Guds sanna tjänare och skulle uppfylla alla krav om ärlighet bland människor. En sådan person uppnår också höga nivåer när det gäller rening av "sitt ego" och härmed fortsätta att göra framsteg. Faktum är att den Heliga Qur'anen bekräftar möjligheten att förvärva detta tillstånd i (16:91). Den Utlovade Messias ^{as} förklarade denna vers och sade att vi borde uppmärksamma vår

rättvisa och ärlighet mot vår Skapare och anse bara Honom vara värd dyrkan, kärlek och förtroende och inte förknippa någon med Honom. När man har till fullo förstått att Allah ensam är vår Herre och upprättat rättvisa (Adl) avseende Honom kan man gå vidare till stadiet för "goda gärningar" (Ehsan) där man ger sig hän helt i kärlek till Gud, och detta följs av stadiet för "ge som till släkting" (Ita i dhil qurba) som är en kärlek och hängivenhet till Gud som är fri från alla anspråk på och man minns Gud villkorslöst, som barn minns sin mor.

På ett mänskligt plan skulle det första stadiet vara en medkänsla och en känsla av rättvisa för mänskligheten, som utvecklas vidare till ett stadium där man skulle besvara en dålig handling med en god gärning och besvara smärta med lycka och sedan i "ge som till släkting" göra goda gärningar till andra helt utan några förväntningar. Detta är höjden av hög moral när man gör gott för andra med glädje och utan några förväntningar på tacksamhet.

Huzur sade att detta är kommentaren till vers (16:91) som den Utlovade Messias^{as} har gett oss. Som hans anhängare påstår vi att vi strävar efter att beträda den väg som är föreskriven oss, och vi måste försäkra oss om att inte bara göra detta anspråk i teorin utan även också att vi verkligen sträva efter att även uttrycka det i handling. Den andra halvan av versen, sade Huzur, nämmer tre onda ting, som inte förväntas av dem som dyrkar Gud med uppriktighet, eftersom dessa onda ting leder en bort från Gudsdyrkan. Eftersom versen uppmanar till att lägga till sig med en fromhet som följs av ännu en fromhet för att andligen utvecklas i syfte att uppnå Guds välbehag och den uppmanar också till att göra jihad mot det onda. Det ålägger också en troende att undvika "oanständigheter". Huzur sade att "oanständigheter" ger uttryck för den ondska som bara den person som begår de sjuka gärningarna känner. När man vänder sig till Allah som en sann tjänare, bönfäller man först och främst om avlägsnande av sin ondska, först då gör man rättvisa och ärlighet mot sig själv. Innan man uppfyller de yttre behoven på rättvisa och ärlighet bör man rannsaka sig själv. Nästa steg är att undvika det "uppenbart onda".

Huzur sade att detta ibland inte orsakar någon skada, men det leder till en dålig vana som till exempel att använda ett kränkande språk. Huzur sade att de som dyrkar Gud med fullständig uppriktighet bör inte äga denna ovana. Den tredje graden av ondska att undvika är "synd", att skapa oordning i samhället och tillskansa sig andras rättigheter. Fundamentalt, sade Huzur, är att vi vänder oss inåt, granskar vårt "ego" och renar det. Om dessa insatser inte görs, kommer man långt bort från Jama'at och långt ifrån sin lydnad mot Kalifatets institution, vilket leder till misär i ens Gudsdyrkan. Den som bryter mot Guds påbud uppfyller inte kraven på rättvisa, en överträdare är intrasslad i egoism och kan därför inte vara ödmjuk och en som inte kan vara ödmjuk kan inte dyrka Gud med uppriktighet.

Huzur sade om vi ska kunna dra nytta av vår moské, som en sann tjänare av Gud, måste vi med uppmärksamhet undvika det onda och anta det fromma. Huzur bad att Allah ska göra det möjligt för oss att uppfylla kraven för att uppnå en uppriktig Gudsdyrkan, att försvara Hans rätt kring sin skapelse, att känna behov att rena vårt "ego" och vi kan alltid vända oss till Allah i våra böner och be Honom om kraft i vår reningsprocess.

TRON PÅ GUDS ENHET

Ur Boken "En Elementärstudie av Islam" av

*Hans helighet Mirza Jahir Ahmad"
Khalifa-tul-Masih den fjärde*

Detta verkar vara ett enkelt och grundläggande koncept. Det borde inte vara svårt för någon att förstå Guds Enhet, och där bör ämnet vara avklarat. Men det är mycket mer. När man undersöker begreppet Guds Enighet i djupet, tycks alla världsreligioner kretsa runt denna väsentliga punkt. Denna tro påverkar människans liv i alla dess punkter. Det innebär också förnekandet av allt annat utan Gud. Så tron på Guds Enighet är inte trons slutgiltighet, utan all annan tro kommer från denna källa av evig sanning. Detta överlämnar också ett budskap om befrielse från all annan trädömdom och frigör människan från alla skyldigheter utom sådana som kommer genom underkastelse till Gud.

Denna trosartikel förklaras vidare genom olika vinklar, både i den Heliga Koranen samt traditionerna av den Heliga Profeten av Islam. Till exempel, deklARATIONEN "La houl wala quat illa Billah" (Det finns ingen allomfattande kraft utan Allah) öppnar upp nya fönster för en djupare och vidare förståelse av Enigheten.

Den förnekar all fruktan utan fruktan för Gud. Den andra delen av det samma drar till sig uppmärksamheten till en annan väldigt viktigt aspekt av Enigheten. Det är att kraften för att utföra något bra är uteslutande beroende av Gud, och att Han är Härskare över alla källor av kraft och energi. Medan den första delen relaterar till de negativa aspekterna av makten, relaterar den andra till det positiva.

I människans tillämpningar till handlingar, avsikter och motivationer etc. är dessa två

krafter allomfattande. Människans avsikter och hennes följande handlingar är alltid kontrollerade av antingen rädsla eller hopp, och det finns inget undantag från denna regel. De som gör goda gärningar gör det utav rädsla och hopp, och de som hänger sig åt brister är motiverade av detsamma. De icke troendes rädsor tillhör den negativa och den gudlösa kategorin, de formar sina liv enligt dessa världsliga farhågor. Ibland är de rädda för missnöjet från monarker och myndigheter, och ibland är de rädda för samhället generellt eller för enväldshärskare och översittare. Och ibland agerar de elakt utav rädsla för fattigdom och förlust etc. Så i en värld full av brister, kan en stor del av mänskligt beteende förklaras med hänvisning till dessa rädsor.

Tron på Enigheten skingrar dessa rädsor helt och hållet och tar upp betydelsen av fruktan för Gud, vilket betyder att man inte skall vara rädd för missnöjet från de gudlösa, utan man skall alltid försöka undvika att förarga Gud, och att forma sitt liv, enbart efter den rädsan. I den positiva meningen gäller det samma för alla mänskliga motiveringar och medföljande gärningar. Människan lever alltid med motivet att tillfredsställa någon, sig själv inget undantag. Allt som oftast, jobbar människan med att tillfredsställa sig själv även på sina annars så käras bekostnad.

En mer överdriven form av denna attityd framställer människan som en dyrkare av sitt eget ego. För att uppnå sitt mål, behöver människan tillfredsställa de som hans egen tillfredsställelse är beroende av. Därför behöver han konstant sträva efter att

vinna kungar och högheters gunst. Vad vi beskriver är den värsta form av slaveri. En slavs hopp och fruktan är fullständigt beroende av sin mästars gång, hans välbehag och obehag. Men en gudlös människa har inte enbart en mästare. Varje annan människa kan i relation till hans personliga intressen vara en gud för honom. Om du analyserar den ultimata anledningen av sociala, moraliska eller politiska ondskor, så är det sådan mänsklig dyrkan som förstör människans inre lugn, och samhället i sin helhet börjar att vittra sönder i evighet.

När man kastar en blick på den fundamentala deklARATIONEN ur denna synpunkt, att "det finns ingen gud utom Allah, den ende" skingras alla dessa rädslor och hopp som relaterar till andra objekt än Gud, som om någon pekat med ett trollspö. Med andra ord, genom att välja endast en mästare blir man befriad från slaveriet till alla andra. Att vara slav till andra som dem själva är slavar till oräkneliga gudar är verkligen en dålig affär. Men det är inte allt. Dessa gudar som sådana människor dyrkar är många gånger en produkt av deras egen inbillning, som inte kan göra dem något gott eller ont. De flesta människor, å andra sidan, dyrkar inget utom dödliga som dem själva, deras fåfänga suveräna omkring dem alla. Varenda en av dem böjer sig följaktligen inför oräknebara egoistiska gudar, vars intressen kolliderar med andras, vilket skapar en situation som är det ultimata kaoset.

Det Islamiska konceptet av Enigheten även inpräntat i människan, förverkligandet av mänsklighetens identitet, gör sig av med alla barriärer som delar upp människan i benämningar som ras, etnisk ursprung och hudfärg. Detta föder det universella konceptet av likhet inom Islam, som är dess utmärkande kännetecken. Utifrån Guds synsätt, är alla mänskliga varelser, varsomhelst och i vilken tidsålder som helst de var födda, så är de likvärdiga i Guds åsyn.

Som det kommer att demonstreras snart så är det denna grundprincip som ger upphov till andra fundamentala övertygelser och doktriner i Islam. Som kortfattat nämnts förut är Islams Enighets doktrin absolut och oförstörbar, det finns inget utrymme för tillägg till Gudomligheten i någon form. Han har varken en far eller mor, inte heller har han en maka. Att han skulle ha söner och döttrar är något ofattbart.

En annan viktig synpunkt med Guds Enighet som presenteras av Koranen relaterar till den absoluta harmonin bland Hans skapelse. Det är detta harmoniska koncept som tilltalade Einstein så starkt. Han var tvungen att ge sin hyllning till den perfekta symmetrin i naturen, som enligt honom krävde enighet från skaparen. Han var en forskare, och hans iakttagnings förmåga var begränsad till det materiella universumet. Men den heliga Koranen talar om harmonin i skapelsen i alla dess möjliga applikationer. Den heliga Koranen gör gällande att inom naturen, som den är skapad av Gud, och inom de Gudomliga böckerna, uppenbarade av Gud, finns det ingen disharmoni. Där är fullständig samverkan bland alla Guds skapelser, och bland alla böcker. Koranen går vidare och förklarar att det är perfekt konsistens mellan Guds ord och Guds handling, och att det inte kan finnas någon motsägelse mellan naturen och det Gudomliga ordet, uppenbart till Hans profeter. Detta ämne är så fint uttryckt i de fem första verserna av Sura Al-Mulk, och tas även upp i många andra verser från olika vinklar i Koranen.

När det gäller individer spelar tron på Enigheten en stor roll när det gäller utbildning och uppfostran av människor. Den kräver en konsistens mellan en människas åsikter och handlingar, en konsistens mellan hans relation till Gud och hans medmänniskor, sålunda binds kreationen i en enda kedja av en obrytbar enhet. Detta kan förstås bättre om man tittar på de verksamheter som så kallade religiösa personer håller på med, de predikar hat för en sektion av människor mot en annan sektion av människor i Guds namn. Guds enighets princip är i motsättning med denna tro, och därför tillåts inte människor att skapa klyftor emellan Gud och hans skapelse, och inom Guds skapelse.

(*"En elementär studie av Islam"* sidor 7-10)

Islam är en fridsam religion

En föreläsning framförd på Universitet D'abomey-Calavi , Cotonou av hans helighet Hadhrat Mirza Masroor Ahmad, Khalifatul Masih V, den internationella Ahmadiyya Muslimska rörelsens överhuvud, under sitt senaste framgångsrika besök i Ghana, Burkina Faso och Nigeria.

Översättning: Dr. Anas Rashid & Dr. Shrif Ahmad

Kära elever och universitetspersonal,

Assalamu alaikum warahmatullah!

Jag har blivit ombedd om att sprida ljus över Islam som en fridsam religion. Med tanke på tidsbristen kan jag endast kortfattat beröra ämnet.

Närhelst man önskar att prata om Islam som en fridsam religion dyker frågan upp helt naturligt upp i tankarna att eftersom det finns så många religioner i världen såsom judendom, kristendom, hinduism, Buddhism, etc., när det kommer till att ta reda på om huruvida Islam är en fridsam religion, varför skulle Islam vara avvikande i detta avseende?

En anledning till detta är att några år efter att Islam grundats, började anti-Islamiska krafter

propagera mot Islam som varande en religion av extremism och våld och med en önskan att tvinga andra till att omfatta Islam med hjälp av svärdet. Det är givetvis ett helt felaktigt påstående. I begynnelsen led Meckas muslimer svårt av förföljelse men dem förblev tysta (eller lugna). Till slut utvandrade de till Medina men även där jagade de icke-troende dem och tvingade dem till att gå i krig, detta kommer jag att återkomma till senare. Beviset mot dessa anklagelser från motståndarnas sida som påstår att Islam

spreds med svärdet är att trots att de icke-troende framställde alla slags invändningar mot Islam, så vittnar ändå historien att själva folket i Mecka aldrig klagade över att muslimerna använde svärdet mot de icke-troende för att tvinga dem över till Islam.

En annan anledning till att Islam fått ett dåligt rykte är den fula och väldigt otäcka bild som skapats av extremismen, antingen medvetet eller omedvetet, av några muslimska grupper och organisationer. Dessa grupper har tyvärr haft personliga intressen med i sina handlingar.

För att granska en religions skönhet eller dess brister kräver rättvisan att man utgår från dess lära och heliga skrifter för att göra denna bedömning, annars kan vem som helst klandra någon annan tro hipp som happ. Till exempel, lär kristendomen enligt den heliga Bibeln ut:

”Men jag säger er: Ni skall icke göra motstånd mot den som gör er illa, utan om någon slår dig på den högra kinden, vänd då också den andra till.

(Matteus: 5:39)

Men, i Bosnien, Irak eller i andra länder, har Amerika och övriga västmakter tagit till vapen tidigare eller deltar i denna dag i väpnade konflikter. Emellertid om vi påstår

att Kristendom lär ut att om någon höjer sitt huvud framför dig, då bör du bruka all din kraft till att förgöra denne, skulle vi begå ett stort misstag. På ett liknande sätt, för att finna ut den sanna lära om Islam, måste vi studera den heliga Koranen för att studera närmare på vad som står där och inte grunda den på handlingarna utförda av vissa muslimer som har glömt innebörden av den heliga Koranen.

Ahmadiyya Muslimska Rörelsens ståndpunkt är att den heliga Koranens lära främjar freden. Vi måste ta detta budskap till världens alla hörn. Därför kommer jag att börja mitt budskap med återopande den heliga Koranen. Efter det kommer vi att granska den heliga Profeten ^{saw} utövande av det som uppenbarades i den Heliga koranen. Stödde han ^{saw} någonsin någon grymhet, våld eller terrorism? Sedan, baserat på den heliga Koranen och berättelser om den heliga Profeten ^{saw}, har dessutom några betydelsefulla förklaringar lämnats av Grundaren av Ahmadiyya Muslimska rörelsen, Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad av Qadian ^{as}, som utgav sig att vara den Utlovade Messias och jag kommer att referera till några av hans ^{as} skrifter.

Hur som helst, låt os se först vad den Heliga Koranen befäller oss att göra för att skapa fred. Gud den Allsmäktige säger i den Heliga koranen:

...för den som dödade en människa—för något annat än att ha (dödat) en människa eller för att ha skapat ofrid i landet—skall det vara som om han hade dödat hela mänskligheten.

(*Al Ma'idah Ch.5: vers.33*)

Som förklaring till denna vers säger Grundaren av Ahmadiyya Muslimska rörelsen:

”En person som dödar en person utan lagen på sin sida eller den som dödar någon som varken har rebellerat eller förstört freden

mellan folk och inte heller skapat oordning i sitt land har dödat hela mänskligheten. I andra ord, att döda en person utan någon laglig anledning är, enligt Gud den Allsmäktige, likt ett mord på hela människosläktet. Det står helt klart i denna vers hur stor synd det är att ta livet av någon annan person utan någon laglig anledning.”

(*Föreläsning Chasma-e-Ma'rifat sidor 23-24 Kommentarer av den Utlovade Messias Vol.2: sida 405*)

Sålunda är det Islams lära att olagligt dödande eller att utgjutande av någon oskyldigs blod betraktas som dödandet av hela människosläktet, det vill säga att ta livet av en enda person är likställd med en massaker på tusentals oskyldiga liv. Nu kan varje person själv tänka sig vilken slags dom någon som befins skyldig till tagandet av tusentals oskyldiga liv får.

Sedan, har den helige Grundaren av Ahmadiyya Muslimska rörelsen tagit oss vidare i ämnet genom hans ^{sa} sanna eftertanke, övervägande och hans förståelse av den islamiska läran som Gud den Allsmäktige hade skänkt honom under sin tillsyn. Förklarande denna vers, tillägger han ^{sa}:

”Den som ger upp sin välvilja lämnar religionen. Den heliga Koranen lär oss att den som dödar en person utan någon försvarlig anledning skall uppfattas som om han har dödat hela mänskligheten. På samma sätt säger jag att om någon inte är snäll mot sina bröder skall det uppfattas som om han har varit ovänlig mot hela världen.”

(*Al Hakm Vol. 9 Nr. 15 daterad 30 april, 1905 sida 2: Kommentarer av den Utlovade Messias, Vol. 2: sida 405*)

Med denna vers har Grundaren av Ahmadiyya Muslimska rörelsen dragit den intressanta slutsatsen att om folk tror att Islam är en extrem religion så det en missuppfattning. Islam säger även att om

du är illvillig i din handling mot en medmänniska ger du upphov till en förstörd frid och harmoni i världen. Glöm bort att döda någon annan, ni bör alltid vara godhjärtade i era handlingar gentemot varje individ i världen och sprida Islams fredsbudskap .

Jag ska nu förklara kortfattad med några exempel tagna från de oräkneliga godhjärtade handlingar utfördes av den Heliga Profeten Muhammad ^{saw} som visar hur engagerad han ^{saw} var angående tillståndet hos sitt folk.

Om någon är snäll mot någon annan person och önskar hans eller hennes framgång då skall även denna person försöka göra sitt bästa för att vara honom eller henne behjälplig tillbaka. Den Heliga Profeten ^{saw} var så godhjärtad och ivrig för sitt folk och bad för dem trots att de dyrkade så många gudar att det inte kan rymmas i våra vildaste fantasier. Gud den Allsmäktige har lovat att Han förvisso kommer att straffa dem som förbinder någon avgud med Gud. Tanken på att Gud Allsmäktige inte kommer att förlåta dem som förbinder avgudar med Gud brukade göra den Heliga Profeten ^{saw} oerhört orolig och till den milda grad att han brukade böja sig uppreparande gånger under sina böner. Han ^{saw} hade en glödande passion i sitt hjärta för att sitt folk skulle förbättras och plågades kolossalt mycket av sin ängsla för sitt folk. Till slut blev Gud den Allsmäktige tvungen till att säga till honom att inte sörja ihjäl sig för dem (18:07) och att hans uppdrag enbart var att lämna budskapet till dem. Vi kan uppfatta hans böner från följande berättelse:

Den Heliga Profeten ^{saw} bad för sina fiender:

”Å Allah! Vägled mitt folk för att de inte vet (känner inte till sanningen)”.

På samma sätt blev han ^{saw} tillfrågad en gång att be om förbannelse riktad mot Dossan stammen. Han ^{saw} bad istället:

”Å Allah! Vägled stammen av Dossan.”

Hos honom fanns en iver för vänligheten och mänskligheten. Han ^{saw} yttrade aldrig något om att han skulle tvinga andra till att omfatta Islam genom användandet av svärdet utan faktum är, att han avstod från all illvilja och inte heller någonsin yttrade något om någon förbannelse som skulle hemsöka hans ^{saw} fiender.

Hedningarna i Mecka landsförvisade den Helige Profeten ^{saw} och gav honom inte något andrum i Medina heller, men när han ^{saw} träffade dem då behandlade den Helige Profeten ^{saw} dem med stor nåd. Efter att den Heliga Profeten ^{saw} utvandrat till Medina drabbades Meckas befolkning av en svår torka till den grad att de fick leva på as och ben. Då i deras tillstånd av det yttersta hjälplöshet, tvingades Abu Sufyan, Meckas ledare, träffa den Heliga Profeten ^{saw} och sade: ” Å Muhammad! Du befaller oss att behandla våra släktingar väl. Din befolkning håller på att dö. Be till din Gud på våra vägnar (för att stoppa hungersnöden) så att det börjar regna annans kommer din befolkning att dö av hunger”.

För att få Abu Sufyan tillbaka till verkligheten sade den Heliga Profeten att du är mycket tapper och modig för att du kräver en bön för Meckas innevånare trots deras synder. Den Heliga Profeten ^{saw} vägrade dock inte att be denna bön till Gud för att han ^{saw} var så nåderik till sin person och skulle aldrig önska sitt folk att dö av hunger. Folk såg att hans ^{saw} händer gick upp med en gång för att be bönen och den Heliga Profeten ^{saw} böner för att göra slut på hungersnöden och himmelen skulle öppna sig blev godtagna. Det regnade så mycket att dagarna av välbefinnande och överflöd snabbt återkom för Meckas

Quraish. Men, samtidigt, växte deras förnekande och motstånd hastigt.

(Bukhari: Kitabul Tafseer Sura Al-Rum Lidukhan)

Nu vem kan efter det påstå att han ^{saw} utgav en lära av extremism och terrorism.

Det finns inget tvång i Islam

Den heliga Koranen framlägger:

Det finns inget tvång i religionen. Den rätta vägen har sannerligen blivit tydligt åtskild från villfarelsen, så vem som än vägrar att låta sig ledas av dem, som överträder, och tror på Allah, har fattat tag i ett starkt handtag, som icke kan brytas. Och Allah är Allhörande, Allvetande.

(kapitel 2: vers 257)

Dess förklaring och det praktiska utövande kan uppfattas från denna berättelse när Banu Nadir (en judisk stam) förvisades från Medina när de misslyckades med att uppfylla sitt löfte om att bevara freden. Vid denna tidpunkt hade Ansar (Medinas muslimer) många barn. Dessa barn hade börjat leva bland judar. Det hade sin grund i att eran av ovetskap före Islam, bland Arab stammarna Aus och Khizraj brukade de som inte hade några pojkar göra utfästelser om ifall nästa barn blev en pojke då skulle de göra honom till jude. Därmed var det många pojkar från Aus och Khizraj stammar som blev överlämnade till judiska familjer. När judarna av Banu Nadir utvisades på grund av deras överträdelser då ville muslimerna ha tillbaka sina avkommor från judarna. Den Heliga Profeten av Islam ^{saw} hejdade dem från att göra detta med anledningen ”Det finns inget tvång i religionen”. När du en gång har lämnat över din egen son till någon annan och som gör din avkomma till anhängare av Judendom, får du inte ta honom tillbaka: han får gå med Banu Nadir.

Sedan finns det en redogörelse om en slav hos Hadhrat Umar ^{ra} som berättar att trots att han var en slav hos Hadhrat Umar ^{ra}, Hadhrat Umar ^{ra} tvingade honom aldrig att bli muslim. Hadhrat Umar ^{ra} brukade råda honom med kärlek och ömhet att bli muslim men slaven nekade och Hadhrat Umar ^{ra} brukade bara säga: Det finns inget tvång i tron för att sedan tåga. Till slut släppte han ^{ra} slaven fri före hans död. Vem nu kan säga att det finns något utrymme för tvång eller tillåtelse att skapa ofred i Islam?

Grundaren av Ahmadiyya Muslimska rörelsen, den Utlovade Messias ^{as} säger:

”Jag känner inte till varifrån våra motståndare eller från vem de har hört att Islam spreds med hjälp av svärdet. Gud säger i den Heliga Koranen att det inte finns något tvång i den Islamiska tron. Vem är det då som har beordrat tvång? Vilket vapen har använts för att betvinga någon? Och vilken slags hängivenhet och tro är det hos dem som tvingats till att bli muslimer att utan något arvode och trots de bara var två till tre hundra män konfrontera en här bestående av tusentals krigare? När de sedan växt i antal till flera tusen, skulle de besegra hundratusentals och för att skydda sina tro från fienderna skulle de offra sina huvud som offerlamm och skulle därmed sätta stämpel med sitt eget blod på sanningen hos deras tro. Och skulle de vara så ivriga att sprida Guds Enhet så att de likt flyktingar fick utstå svåra umbäranden och för att nå fram till Afrikas öken och sprida Islam på denna kontinent; och skulle de slita mycket ont och nå fram till Kina, inte som inkräktare utan som flyktingar, för att kalla Kinas befolkning till Islam. Säg med heder och samvete, är detta gärningar av dem som tvingades till att bli muslimer? De med ett hjärta utan tro, kan deras tunga tro? Nej, dessa är gärningarna av dem vars hjärtan var fyllda med ljuset av sin tro och i deras hjärtan fanns det ingen annan utom Gud och enbart Gud.”

(Pegham Sulh: Ruhani Khazain, Vol. 23, sidor 468-469)

Friheten till tro och samvete

Bland de otaliga berättelserna rörande Islams lära angående friheten till tro och samvete är sannolikt denna enda berättelse tillräcklig och efter det borde inte finnas något behov för någon vidare förklaring.

Trots att ha blivit den Heliga Profetens ^{saw} undersåtar av ville några grupper av motståndarna fortsätta med sin egen tro. Frågan dök upp i deras tankar om vad skulle hända med dem, för att de visste att den Heliga Profeten ^{saw} deklarerade att varje person hade rätt till vilken tro som helst. De hade själva inte haft denna ståndpunkt tidigare, utan använt våld mot muslimerna. När motståndarna hade blivit besegrade då beslutade den Heliga Profeten ^{saw} att avlägsna dem ur deras förnedring och talade till dem och föreslog: ”Principen för vars erkännande jag har kämpat emot er, kommer inte att överges på grund av ert motstånd till denna. Utan tvekan, på grund av er grymma läggning, har ni slagit in på fel väg för ert agerande, men era rättigheter skall bevaras. Gå, ingen skuld läggs på er. Var av er är fri i frågan om tro. Ni är våra Zimmi (en icke-muslim boende i ett muslimskt land). Gud och Hans Sändebud skall vara fullt ansvariga för er säkerhet.”

(Nisb al Raiah fi Takhrij Ahadith Al Hadaya Vol. 4, sida 381 publicerad i Egypten)

Sedan säger Allah:

”O ni som tror, var ståndaktig i Allahs sak, och bär vittnesbörd i rättfärdighet, och låt icke en folkets fiendskap driva er till att handla annorlunda än med rättvisa. Var (alltid) opartiska, det är närmare rättfärdigheten. Och frukta Allah. Allah är förvisso Medveten om vad ni gör.

(Al-Ma'idah kapitel 5 vers 9)

Låt oss nu granska den praktiska tillämpningen av denna Koranska lära. Vem kan efter det säga att Islam inte är en religion av fred, harmoni, försoning och rättvisa.

”Det är beskrivet att Muhayyasa, Må Allah vara nöjd med honom, en följeslagare av den Heliga Profeten ^{saw} omkom som en martyr i Khyber. Hans underhållstagare frågade den Heliga Profeten ^{saw} om dödsstraff. Den Heliga Profeten ^{saw} frågade: Kan ni svära eden och fastställa hans mördare? De svarade: O Allahs Profet, vi var inte närvarande där så hur vi kan svära någon ed? Han ^{saw} besvarade: Det kan inte bli tal om något dödsstraff utan bevis. Det finns bara en möjlighet att judarna av Khyber som ni misstänker svär enligt lagen femtio gånger att de inte känner till mördaren. Muhayyasas underhållstagare, Allah må vara nöjd med dem, sade: Vem kan lita på dessa judar, de kommer att avlägga falsk ed. Den Heliga Profeten ^{saw} besvarade: Då det utöver det inte tillåts några korsförhör inför lagen, kan det inte bli något undantag. Efter det betalade den Heliga Profeten ^{saw} blodspengar till Muhayyasas underhållstagare.”

(Tajrid Al-Bukhari, Kapitel Fasli Jihad, del 2 publicerad av Ferozsons Lahore)

Genom dessa referat borde det ha blivit klart att enligt Islams lära kan det inte vara något tvång i frågan om tro. Gud Allsmäktige har lämnat valet åt varje enskild individ att bekänna sig till sin tro enligt sitt eget samvete. Faktum är att även slaven, exemplet som jag nämnde tidigare, aldrig blev tvungen till att acceptera Islam. Den heliga Koranen nämner denna frihet till samvete i flera verser men det inte är möjligt att nämna alla dessa här.

Kort sagt, efter denna klara och otvetydiga lära, dyker frågan upp när den Heliga Profeten ^{saw} och hans följeslagare inte höll svärdet i ena handen och Koranen i den andra eller ödelagt freden på jorden, vad är dessa heliga krig och vad är det för

någonting som kallas för Jihad som är på varje persons läppar och för detta anklagas varje Muslim för att åstadkomma förödelse i världen? Häpnadsväckande är att det är en allmän uppfattning att dessa krig började under den Heliga Profetens ^{saw} tidsperiod. Vi måste uppfylla kravet på den absolut rättvisa och granska situationen under denna period, men rättvisans kräver vi har kännedom om situationen före den denna tidsperiod. I det här sammanhanget lägger jag fram ord av Grundaren av Ahmadiyya Muslimska rörelse som säger:

”Vår Profet ^{saw} led pina i Mecka och även i Medina från de icke-troende. Blotta tanken, på hur de tretton år spenderades i Mecka under svåra förföljelser och all slags grymhet, gör oss gråtande. Trots detta lyfte han ^{saw} inte svärdet och inte heller besvarade deras hånande kommentarer med ovänlighet. Flera av hans ^{saw} följeslagare och kära vänner blev brutalt mördade; och de fick lida alla slags prövningar; och ibland blev de förgiftade; och många komplotter gjordes för att mörda honom ^{saw} men det lyckades dock aldrig. När Guds räkningsdag var i annalkande, då hände det att alla ledare och högt ställda personer i Mecka kom överens om att, den Heliga Profeten ^{saw} måste dödas till varje pris. Vid denna tidpunkt, Gud som är Bevakare och Beskyddare av Sina kära, uppriktiga och Sitt sannfärdiga folk, informerade den Heliga Profeten ^{saw} att det inte finns något kvar i denna stad förutom ondska och dess folk är redo att mörda (honom) och att han ^{saw} borde lämna staden med detsamma. Sedan med Guds befallning utvandrade han ^{saw} till Medina men även där lämnade fienderna honom inte i fred och förföljde honom och ville tillintetgöra Islam till varje pris. När deras rackartyg nådde bortom alla gränser och morderna av många oskyldiga gjorde deras mördare värdiga straffet då beviljades man tillåtelse till självförsvar och för att skydda sig. Dessutom flera oskyldiga blev mördade antingen i sattyg och inte i någon tvekamp och deras ägodelar blev konfiskerade, gjorde att

fienderna förtjänade att behandlas på detta vis. Men vid tillfället när Mecka blev besegrad förlät vår kära Profet ^{saw} alla dessa (rackartyg). Därför, tanken att den Heliga Profeten ^{saw} och hans Följeslagare engagerade sig i något krig för att sprida tron eller tvingade någon till att bli Muslim är en hemskt och grym missuppfattning”
(*Massih Hindustan Mein sidor. 7-8: Tafseer Hadhrat Masih Maud Vol. 3 sidor 316-317*)

Trots rättigheten att försvara sig mot dessa grymma förföljare var den bestående befallning från Gud den Allsmäktige att inte överskrida gränserna och det lyder som nedan:

Och bekämpa dem till dess att det inte längre råder någon förföljelse, och religionen (endast bekänner sig) till Allah. Men om de avstår, (kom då ihåg) att ingen fientlighet är tillåten förutom mot missdådarna.

(*Al-Baqarah Kapitel 2: vers 194*)

Sålunda är denna befallning att krig enbart är i syfte att försvara sig och att göra slut på ondskan. Och av samma anledning är det nämnt att när de avstår från aggression, då får ni inte fortsätta engagera er i krig med dem för att er riktiga uppgift är att etablera fred. Även i rätten till krig har vi skänkts en skön princip av självförsvar och främjandet av fred.

Krig, principer och bestämmelser

När den Heliga Profeten ^{saw} befann sig i krig då brukade han beordra bestämt att:

- Ingen kvinna får dödas;
- Inga barn får dödas;
- Åldringarna får inte hindras;
- Inget får göras mot flyktingar, munkar eller eremiter;
- Ingen får utsättas för eld;

- Inga djur får dödas;
- Inga träd får huggas ner;
- Till skillnad från era fiender, ingen persons näsa eller öron får skäras av;

Efter segern brukade han ^{saw} deklarerera:

- Ingen skadad fick dödas;
- Jaga inte i onödan efter någon som flyr;

Rörande krigsfångar brukade han ^{saw} vädja om att dessa skulle behandlas väl.

”Fångarna som blev tagna efter kriget mot Badr erkände själva att: Med Gud som vittne! Muslimerna gick medan vi fick rida, de förblev hungriga men gav oss mat, de förblev törstiga men gav oss vatten.”
(*Bukhari, Muslim, Tirmidhi, Abu Daud*)

De som kallar Islam för en stridslysten, skjutglad och extrem religion borde tänka över om en stridslysten religion kan ha denna slags lära. Kasta inte handlingar av några få individer och organisationer i famnen på Islam och kalla detta för Islam. Nuförtiden, i en era när en människa betraktar sig själv som mycket avancerad och förständig bör ställa frågan till själv om huruvida hennes förnämsta värderingar avspeglar sig (i dagens samhälle). Bomber regnar ner från himmeln, raketer avfyras mot städer och boningar. Hur många oskyldiga liv berövas genom dessa urskillningslösa bombningar som faller här och var? I regionerna där det finns anarki begravs åldringar, kvinnor och barn. Dessa nyheter är inte dolda från oss.

Slutligen avslutar jag mitt tal om ämnet av Islams vackra lära and dess främjande av

fred och dess lära som förenar mänsklighetens mångfaldig till ett enhetligt broderskap med ett citat från en kristen historiker, Georgie Zeidan:

”Den huvudsakliga anledningen till de snabba framstegen när det gäller den Muslimska bildningen är att Islams Kalifer uppskattade akademiker av alla trosinriktningar och alla folkslag och alltid berikade dem med belöningar (bestående) av gåvor och rika håvor. De hade inget intresse av deras religion, deras nationalitet, deras kastväsen eller trosbekännelse. Bland dem fanns det kristna, judar, sabianer, trollkaster, spåmän och faktisk folk från varje folkgrupp. Kalifen behandlade dem med en stor vördnad, respekt och högaktning. Icke-muslimerna hade samma rättigheter och friheter som muslimska ledare och guvernörer åtnjöt.”

Nu om någon efter detta säger att Islam inte är en fridfull religion, skulle det vara en svår oföret.

Jag hoppas att med tidsbristen i beaktande vad än jag har sagt skulle det ha visat några aspekter av Islamisk lära om fred.

Jag är er tacksam för ni lyssnat på mitt tal med uppmärksamhet och respekt.
Tack! Och återigen tack.

(Förkortningarna av bönefras på arabiska;
^{saw} Allahs frid och välsignelser vare med honom.

^{as} Frid och välsignelser vare med honom
^{ra} Må Allah vara nöjd med honom/henne.)

ISLAMISKA OCH KRISTENDOMENS KRIG- EN JÄMFÖRELSE

Översättning: Anwar Ahmad Rashid

Islams motståndare i allmänhet och kristna präster i synnerhet har alltid propagerat mot Islam. De påstår att Islam är en religion av tvång och terrorism. En sådan felaktig propaganda har alltid kommit från prästerna och den har tagit fart på nytt.

Djamaát Ahmadiyya har alltid försvarat Islam mot dessa felaktiga anklagelserna med argument. Vi presenterar en svensk översättning av en artikel som gavs ut i Review Of Religion Urdu Version utgåva 10 & 12 från 1906 under rubriken "En jämförelse mellan Islamiska och Kristendomens Krig".

Det finns ingen tvekan om att kristna läsare kommer att bli ledsna när de läser denna jämförelse.

Vi hade ju inte behövt göra en denna jämförelse om våra kristna motståndare hade läst sina egna heliga skrifter med noggrannhet. Då skulle de ha avstått från att framlägga dessa anklagelser som baseras på deras egna böcker och heliga personer.

Det har dock blivit en vana hos präster att helt i onödan svartmåla Islam och i synnerhet när tonvikten läggs på Islamiska krig. Genom detta försöker de hävda att Islam inte har spridits på grund av sin ypperliga läran utan enbart med våld.

Präster får stöd i deras anklagelser även från de muslimer som tror på ankomsten av en blodtörstig Mahdi. Med en sådan tro ger ett intryck av att det är tillåtet att använda sig av våld i Islam och att Islams framgångar är beroende av detta.

Det har varit nödvändigt för muslimer att fundera på den heliga Qur'anens sanna lära för att tvätta bort den felaktiga tro som trängt in under medeltiden och fått plats i vissa muslimers tro. Det skulle avlägsna anklagelsernas mörka fläckar och visa fram Islam sanna ansikte så att den får sprida sitt ljus i världen.

Just nu är min avsikt att bevisa att dessa präster och deras anklagelser som de riktar

mot Islam är i själva verket inte är riktade mot Islam utan mot deras egen religion. De fortsätter att beskriva Islam som en blodtörstig religion och Kristendomen som en fredlig religion. Trots att vi har besvarat dessa anklagelser flera gånger fortsätter prästerna att upprepa dessa.

Nyligen har de berört samma ämne i tidningen Eppe Phenny, som är en två sidig tidning utgiven av prästerna. En muslim skrev en insändare till denna tidning men redaktionen fortsatte att upprepa dessa anklagelser en gång till istället för att erkänna sitt misstag. Till slut erkänner de och erkänner att kristendomen har använt svärdet några gånger i syftet att sprida religionen men då har de åsidosatt Jesus lära.

Genom detta försöker prästerna att lätt komma undan dessa fakta men det är inte så lätt att bort förklara dessa som de tror.

Kristendomens relation till svärdet

För att förstå ämnet är det nödvändigt att förstå bakgrunden till ankomsten av Jesus.

Man bör komma ihåg att Jesus ankomst var helt i enlighet med judarnas förväntningar. De hade fått ett löfte och ett hopp om att Jesus skulle komma till jorden så att judarna skulle återfå sin överlägsenhet över alla andra nationer och Jesus skulle etablera

dess rike och befria dem från slaveri och förtryck av andra stormakter.

När Jesus gjorde anspråk på att vara messias då trodde även Jesus själv att han skulle vara en kung enligt de forna profetiorna. Han höll länge fast vid tanken på att återskapa Davids kungarike. Kristendomen fick aldrig så stort inflytande att man kunde använda svärdet under Jesus livstid men när kristendomen senare fick ett större inflytande då användes svärdet på ett mycket brutalt sätt som ledde till stora framgångar med hjälp av svärdet.

Om Jesus hade lyckats skaffa sig sådan makt och inflytande för att kunna räkna med att erövra Romerska riket eller skapat en stor krets omkring sig av hängivna anhängare och därigenom avstått från att använda svärdet. Då kan man säga att de kristna som lyfte svärdet och dödade ett stort antal oskyldiga människor senare gick emot Jesus lära.

I en situation där Jesus aldrig fick tillräckligt inflytande för att lyfta sitt svärd och varken hans anhängare fick mod att göra det. Skulle det vara fel att påstå att blodspillan och användandet av våld var emot Jesus lära.

Däremot, trots all fattigdom och svaghet, trodde Jesus att svärdet var mycket viktig för tron och beordrade sin anhängare att sälja sina kläder och köpa svärd.

"Men nu skall den som har en penningpung ta med sig den, och likaså påsen, och den som är utan pengar skall sälja sin mantel och köpa sig ett svärd." (Lukas Kap 22 Vers 36)

Stackars anhängare under Jesus tid som inte kunde fullfölja denna uppmaning men de efterkommande generationen av kristna antog denna uppmaning som en del av sin religion och praktiserade flitigt bruket av svärdet. Trots att de åsidosatte övriga uppmaningar av Jesus, lydde de befallning rörande köp av svärd ordentligt.

Det är dock sant att Jesus önskan att dess anhängare skulle sälja sina kläder i syftet att köpa svärd uppfylldes inte under hans liv. Därmot fick han aldrig tillfälle att förklara för sina anhängare under vilka omständigheter som svärdet skulle användas. Men uppgifterna som finns i alla bibliska läror och berättelser kan man dra en ärlig och säker slutsats om att Jesus själv skulle vid vissa tillfällen inte tveka det minsta om att använda svärdet.

Jag vet att kristna inte blir glada om man kallar Jesus för något annat en fredsmäklare, även om Jesus själv skulle älska att bli kallad som en användare av svärd istället för fredsmäklare.

"Tro inte mig att jag har kommit med fred till jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd." (matteus Kap 10 ver 34)

Men vi kan inte dölja dessa fakta bara för att ta hänsyn till att kristna kan bli sura på oss. I en situation där våra motståndare jämnt kommer med lögnen riktade mot Islam är det viktigt för oss att åtminstone ta fram fakta och lägga fram sanningen på bordet.

Jesus lärde sig den judiska lagen som han verkligen trodde på och bekände sig till Judendomen och den judiska lagen. Han var så stark i sin tro att han sade:

"Sannerligen innan himlen och jorden förgår skall inte enda bokstav, inte minsta prick i lagen förgå: inte förrän allt har skett.

Den som upphäver ett enda av buden om så det allra minsta. Och undervisar människorna så, han skall räknas som den minste i himmelriket. Men den som handlar och undervisar efter dem skall räknas som stor i himmelriket." (Matteus Kap. 5 vers 18&19)

Således kan vi utan tvekan dra slutsatsen, att om Jesus vid något tillfälle använt svärdet då skulle han gjort det i enighet med den mosaiska läran. Den som inte känner till dessa befallningar bör titta i Femte Moseboken där det står följande:

"när HERRREN, din Gud, giver dessa i ditt våld och du slår dem, då skall du giva dem till spillo; du skall icke sluta förbund med dem eller visa dem nåd." (5 Mos. 7:2)

Efter ytterligare några kapitel står följande:
"så skall du slå den stadens invånare med svärdsegg; du skall giva den och allt vad däri är till spillo; också boskapen där skall du slå med svärdsegg." (5 Mos. 13:15)

"Och allt byte du får där skall du samla ihop mitt på torget, och därefter skall du bränna upp staden i eld, med allt byte du får där, såsom ett heloffer åt HERRREN, din Gud; den skall bliva en grushög för evärdlig tid, aldrig mer skall den byggas upp." (5 Mos. 13:16)

"Men i de städer som tillhöra dessa folk, och som HERRREN, din Gud, vill giva dig till arvedel, skall du icke låta något som anda har bliva vid liv", (5 Mos. 20:16)

"utan du skall giva dem alla till spillo: hetiterna och amoréerna, kanaanéerna och perisséerna, hivéerna och jebuséerna, såsom HERRREN din Gud, har bjudit dig." (5 Mos. 20:17)

Vad finns det för tvekan detta när en person som följer dessa befallningar till fullo, och som predikar en lära, där inte ens en enda av Bibelns befallningar får upphävas och den som försummar den minsta av dessa befallningar betraktas som den lägste i himlarnas kungarike. Beträffande befallningar rörande krig ändrade Jesus inget utan betonade behovet av att följa dem på samma sätt som de övriga befallningarna.

Om kristendomen hade fått tillräckligt med makt under Jesu tid så att han kunde gå ut i världen med svärdet i sin hand då skulle allt som inträffade efter hans död ha skett under hans livstid. För att det var nödvändigt för Jesus att agera i enlighet med den mosaiska läran.

Jag anser att grundaren av kristendomen är ansvarig för alla blodbaden och skadegörelse som utfördes av de

efterföljande kristna. För att grundaren av denna religion beordrade dem att köpa svärd och förklarade att behovet var så viktigt att svärd måste köpas även om man fick sälja sina kläder. Även om han själv inte fick något tillfälle att använda sitt svärd men det gjorde han obligatoriskt genom sin lära om att sprida allmän förintelsen med svärdsegg på ett samma sätt som israeliterna brukade göra.

Jesus sade själv att ett träd kan igenkännas av dess frukter, hur kan då de kristnas blodbad inte påverka Jesu framtoning. Andra berättelser som nämns i nya testamentet gör det klart att det var djupt rotat i honom att ta till våld. Egentligen var det ett tolkningsfel av honom och då han trodde att han skulle återupprätta Davids tron och härska över ett kungarike.

Under ett tillfälle i hans liv föreföll det som om dessa förväntningar vara nära att infrias. Vid denna tidpunkt slutade han att predika med ödmjukhet och började istället tala med stränghet och tog till våld och ersatte predikan med en käpp istället.

Det var då när han trädde in i Jerusalem ridande på en åsna. Meningen med detta var enligt Matteus att han skulle uppfylla en profetia där han var kallad som Judarnas Konung. Det står följande:

"Detta har skett, för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten som sade:" (Matt. 21:4)

"Sägen till dottern Sion: 'Se, din konung kommer till dig, saktmodig, ridande på en åsna, på en arbetsåsninnas fåle.'" (Matt. 21:5)

Man får intryck av, genom att läsa hela kapitlet, att Jesus förväntade sig att bli utnämnd till konung i vilket ögonblick som helst. Folk följde med honom med samma tro och dukade fram trädkvistar och lakan på gatorna i hans väg och skanderade slagord, Davids son.

Jesus trodde nu att folket var med honom och gick mot templet. Folk såg denna häpnadsväckande händelse när Jesus välte

alla säljarnas stånd och drev dem bort från templet.

"Och Jesus gick in i helgedomen. Och han drev ut alla dem som sålde och köpte i helgedomen, och han stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas säten." (Matt. 21:12)

Det finns dock ingen tvekan om Jesus uppror hade sin grund i att elaksinnade folk hade förvandlat Guds hus till "ett rövarnäste". Frågan är om han använde för mycket våld för att stoppa detta förfall, och vad skulle han ha gjort om han hade haft ett svärd i sin hand vid tillfället.

Det är inte helt klart om israeliternas profeter som krossade avgudadyrkarna med svärdet gjorde så i längtan efter något kungarrike eller bara för att tillfredsställa sina personliga begär. De hade däremot ett glödande begär efter att upprätta Guds ära. Av denna anledning tog de till den nödvändiga stränghet som krävdes för att förinta seden kring avgudadyrkan.

Hur som helst använde de sina svärd i sanningens iver och Jesus slog också till några affärsmän och slängde ut dem från templet och förstörde deras bord. Om han, vid det här tillfället, hade haft ett svärd och tillräckligt med anhängare då skulle han förvisso ha följt i tidgare profeters fotspår. Det finns dock ingen tvekan i att Jesus använde sig av våld och det fanns ingen anledning för honom att inte använda svärdet om han hade haft den möjligheten. Detta vittnar de tidiga kristna om som förde krig och uppmanade till att köpa av svärd genom att sälja kläder, också verkade i Jesu anda.

Tidningen EpiFeni ger en förklaring till befallningen av att sälja kläder och köpa svärd. Denna förklaring är i en klass för sig och jag vill inte beröva mina läsare denna. Redaktören skriver att det inte går att

klandra Jesus då det handlar om "andliga" svärd. Hans egna ord är följande:

"Där Jesus nämner svärdet menar han inte verkliga svärd utan andliga svärd. Hans avsikt är att för sanningen och rättfärdighetens skull måste kristna alltid kriga i såväl försvar som anfall."

Jag vill inte gå in i detalj kring denna förklaring, men vill enbart fråga den kunnige tolkaren angående att de övriga saker nämnda i denna mening. Är de också andliga eller fysiska? Befallningen är ju att man ska köpa svärd genom att sälja sina kläder. Sambandet i denna mening mellan kläder och svärd är sådant att man accepterar den ena saken som fysisk då måste man anta att den andra saken också är fysisk och om accepterar ena saken som varande andlig då bör den andra saken också vara andlig.

Frågan som äger sin giltighet i det här fallet och i enlighet med prästens förklaring om att här rör sig om andliga svärd och då menas självfallet att kläderna också är andliga kläder. Med andliga kläder menas Gudsfruktan. Därmed blir förklaringen av denna befallning att ni får sälja era andliga kläder, det vill säga Gudsfruktan, och får köpa andliga svärd för försvar och anfall. I andra ord rätten att lämna rättfärdighetens väg och tolka er religion hursomhelst och anfalla andra religioner hur som helst.

Jag vill bara fråga om det är det som menas med befallningen om att köpa svärd?

(Fortsättningen följer)

